

Economic Cooperation Development with Neighboring Countries in the year 2000 (two millennia) Economic Cooperation Plan Between Thailand and Cambodia

Damrong Saengkaweelert •

The association or development of cooperation at the regional and sub-regional level under the free trade marketing system of globalization consists of three factors:

- Expansion of the economic activity management about production and marketing of member countries
- Restriction of the economic cooperation management of the countries which are associations and non-associations
- Increase of the competitive capability of member countries in the world's economic community under the competitive condition of various countries in the age of present

globalization which increasingly brings about the association of regionoliation nearly in every part of the world such as European Union (EU), North American Free Trade Agreement (NAFTA), Asia Pacific Economic Cooperation (APEC), and Association of South-East Asian Nations (ASEAN) etc, in order to achieve the mentioned goal. However, the strength of the developing countries' association, especially Asian countries, is limited. At present, Asian countries are based on

-
- **Deputy Director of Economic Corporation Development Coordination Committee Office with Neighboring Countries National Economic and Social Development Committee Office**

the advantage of the adjoining area's geographical lines and of close relationships such as race, art, culture, custom and history etc. Which bring them closer in the form of sub-association at the regional level in order to rapidly develop cooperation concretely. In case, the project of economic cooperation development in Mekhong Sub-region consisting of 6 countries (Cambodia, Burma, Laos, Vietnam, Southern China (Unan) and Thailand) started in 1993 and continued for 10 years which was constantly bridged the major cooperation development and supported by the Asia Development Bank.

The economic cooperation plan between Thailand and Cambodia is the first one which is cooperated in making by Thailand and her neighboring country specially for being the guideline of economic cooperation development. The development of various infrastructure systems will be able to cooperate in supporting private sector to carry out the trade activity, investment, production and tourism systematically and effectively. It brings about the benefits such as solving the problem of poverty, employment, earning incomes concretely for people of the two nations in the future and establishes the

efficiency of the two nations concerning solving problems, terms of each country and economic cooperation development together with social and environmental development in order to be able to proceed effectively and permanently for clearly attracting the investment outside and inside region. Beside this, it is also the important mechanism to establish the economic cooperation development in Mekhong Sub-region which consists of 6 countries in order to strengthen and achieve the goal according to the level of strategy development of Economic Corridor concretely. However, from the visit of the two Prime Ministers, the economic cooperation plan between Thailand and Cambodia agreed to carry out the plan and project especially about agriculture, industry and tourism as an urgent work. It is believed that the government sector's support of policy of the two countries will change the cooperation plan into practice. Especially for the management of cooperation project as a mentioned plan will be able to create the confidence to the private sector and people who want to cooperate in managing economic activity and it will bring the benefits to the two nations and to Mekhong region.

บทความ

การพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน ในสหัสวรรษ 2000 : กรณีแผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ระหว่างไทยกับกัมพูชา

ดำรงศักดิ์ แสงทวีเลิศ •

1. การรวมกลุ่มหรือการพัฒนาความร่วมมือในระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาคภายใต้ระบบตลาดการค้าเสรีของโลกยุคไร้พรมแดน (Globalization) นั้นมีจุดมุ่งหมายหลัก 3 ประการ คือการขยายการค้าเน้นกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ทั้งในด้านการผลิตและการตลาดของประเทศที่เป็นสมาชิกในกลุ่ม การกีดกันการค้าเน้นการติดต่อสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจของประเทศนอกกลุ่มกับประเทศภายในกลุ่ม และการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศกลุ่มสมาชิกในประชาคมเศรษฐกิจโลก ภายใต้ภาวะการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในกระแสโลกาภิวัตน์ปัจจุบันได้ก่อให้เกิดการรวมกลุ่มในระดับภูมิภาค

(Regionalization) เพิ่มมากขึ้นเกือบทุกส่วนของโลกเพื่อให้สามารถดำเนินการบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว เช่น ประชาคมยุโรป (EU) นาฟต้า (NAFTA) เอเปค (APEC) และอาเซียน (ASEAN) เป็นต้น อย่างไรก็ตามความเข้มแข็งของการรวมกลุ่มในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา (Developing Countries) โดยเฉพาะอาเซียนยังอยู่ในวงจำกัดซึ่งปัจจุบันกลุ่มประเทศอาเซียนได้พยายามอาศัยความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ของสภาพพื้นที่ที่ติดต่อกัน และความสัมพันธ์เชื่อมโยงด้านเชื้อชาติ ศิลปะ

• รองผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการประสานการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน

วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ให้มีความใกล้ชิดมากขึ้นในลักษณะการรวมกลุ่มขนาดที่เล็ก ระดับภูมิภาคให้สามารถพัฒนาความร่วมมือได้อย่างเป็นรูปธรรมโดยเร็ว อย่างไรก็ตาม โครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ

(กัมพูชา สหภาพพม่า สปป.ลาว เวียดนาม จีนตอนใต้(ยูนนาน) และไทย) ที่เริ่มตั้งแต่ปี 2536 และดำเนินการต่อเนื่องมาเป็นเวลา เกือบ 10 ปี โดยมีธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB) เป็นผู้ให้การสนับสนุนและประสาน การพัฒนาความร่วมมือหลักอย่างต่อเนื่อง โดยตลอด

กรอบกลยุทธ์การพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ในอนุภูมิภาค ลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ (Greater Mekong Subregion : GMS) แนวใหม่

2 โครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ(GMS) ตั้งแต่เริ่มดำเนินการธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB) ได้ให้ความช่วยเหลือทางวิชาการและทางการเงินในการพัฒนาความร่วมมือสาขาที่มีศักยภาพ จำนวน 7 สาขา ได้แก่ คมนาคมขนส่ง พลังงานสื่อสาร โทรคมนาคม การท่องเที่ยว การค้า การลงทุน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และสิ่งแวดล้อมการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และการพัฒนาความร่วมมือตามแผนงาน GMS ในระยะที่ผ่านมาได้ ดำเนินโครงการโดยใช้กลไกการประชุมระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสและระดับรัฐมนตรี 6 ประเทศ ลุ่มแม่น้ำโขงจำนวน 10 ครั้งแล้ว โดยเฉพาะ

ครั้งที่ 8 (2 ต.ค. 2541) 9 (13 ม.ค. 2543) และ 10 (29 พ.ย. 2544) มุ่งเน้นการปรับ กลยุทธ์การพัฒนาเพื่อเร่งฟื้นตัวจากวิกฤต เศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียที่เดิมเน้นการพัฒนาสาขาเป็นเน้นการพัฒนาเชิงพื้นที่ เฉพาะแบบองค์รวมให้ต่อเนื่องในสหัสวรรษ 2000 โดยลงทุนพัฒนาเส้นทางเชื่อมโยง ในแต่ละประเทศเพิ่มเติมเป็นจำนวนไม่มาก ให้เป็นพื้นที่เศรษฐกิจ (Economic Corridor) ที่พร้อมสนับสนุนและส่งเสริมภาคเอกชน ดำเนินกิจกรรมการค้าการผลิตทั้งทางการ เกษตรและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และการบริการต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นระบบ และเป็นรูปธรรมโดยเร็วพร้อมทั้ง พัฒนาทรัพยากรมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ควบคู่ไปอย่างสมดุลและยั่งยืนซึ่งแนวพื้นที่

เศรษฐกิจหลักที่เชื่อมโยงกับประเทศไทยมี 3 แนว คือ

- แนวตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor) เชื่อมโยงพม่า-ไทย-สปป.ลาว-เวียดนาม
- แนวเหนือใต้ (North-South Economic Corridor) เชื่อมโยง ไทย-พม่า/สปป.ลาว-จีนตอนใต้ (ยูนนาน)

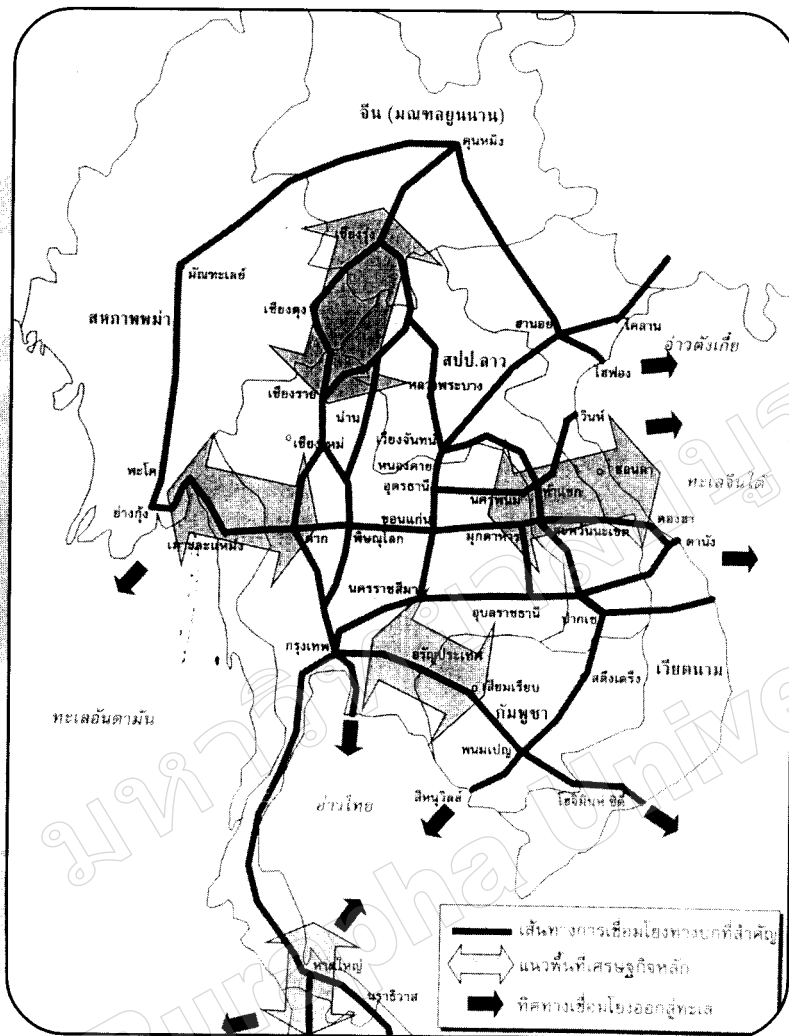
- แนวตอนใต้ (Southern Economic Corridor) เชื่อมโยงไทย-กัมพูชา-เวียดนามใต้
- ในแนวเส้นทางกรุงเทพ ฯ-อรัญประเทศ (ไทย)-ปอยเปต(กัมพูชา)-ศรีโสภณ-เสียมราฐ/พนมเปญ-โฮจิมินห์ซิตี้ (เวียดนาม)-วังเตา และเส้นทางเชื่อมโยงแนว ชายฝั่ง จ.ตราด (ไทย)
- เกาะกง(กัมพูชา)-สีหนุวิลล์-พนมเปญ-โฮจิมินห์ซิตี้-วังเตา

แนวคิดการแปรกลยุทธ์การพัฒนายของแผนงาน GMS สู่ปฏิบัติ

3. พื้นที่เศรษฐกิจนับเป็นพื้นที่เป้าหมายในการพัฒนาที่ชัดเจนสามารถกำหนดแผนงานก่อสร้างระบบโครงสร้างพื้นฐานและการปรับปรุงกฎระเบียบให้สามารถเกื้อหนุนภาคเอกชนดำเนินกิจกรรมทางการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นรูปธรรมในอนาคต แนวคิดในการจัดทำกรอบความร่วมมือระดับทวิภาคี (Bilateral) จะเป็นส่วนช่วยเสริมรอบพัฒนาความร่วมมือระดับพหุภาคี (Multilateral) โดยเฉพาะการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจแนวตอนใต้ (Southern Economic Corridor) เชื่อมโยงไทย-กัมพูชา-เวียดนามตอนใต้ แผนงาน GMS ดังกล่าว โดยดำเนินการภายใต้กรอบความร่วมมือไทย-กัมพูชา (JC) ที่รัฐบาลระหว่างสองประเทศ

คือ ไทยและกัมพูชายอมรับและเห็นพ้องร่วมกัน ในความจำเป็นของการจัดทำแผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจในลักษณะแผนพัฒนาแบบบูรณาการ (Comprehensive Plan) เพื่อเป็นกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่าง 2 ประเทศ และจะสนับสนุนการพัฒนาตามแผนงานการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ (GMS) ให้บรรลุเป้าหมายอย่างเป็นรูปธรรมโดยเร็วในอนาคต

แนวพื้นที่พัฒนาเศรษฐกิจหลักที่สำคัญและเส้นทางการค้า

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการประสานการพัฒนาร่วมมือทางเศรษฐกิจ กับประเทศเพื่อนบ้าน

จุดเริ่มต้นและความสำเร็จ ของการจัดทำแผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ไทย-กัมพูชา

4. สืบเนื่องจากการที่นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีของประเทศไทยในขณะนั้น ได้เดินทางไปเยือนประเทศกัมพูชาระหว่างวันที่ 14-16 มิถุนายน 2543 และรัฐบาลของประเทศไทยและกัมพูชาได้เห็นพ้องร่วมกันในการจัดทำแผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและกัมพูชา (Economic Cooperation Plan Between Thailand and Cambodia) ในรูปแบบแม่บทและแผนปฏิบัติการ โดยเน้นการพัฒนาเชิงพื้นที่ที่จะพัฒนาและใช้ระบบโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพร่วมกัน เช่น ถนน ท่าเรือ สนามบินและพลังงานไฟฟ้า เป็นต้น การทบทวน ปรับปรุง ด้านกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ การส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การวิจัยและ

พัฒนาการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีการผลิต ให้สนับสนุนภาคเอกชนดำเนินกิจกรรมการลงทุนและการผลิตร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบ เช่น ด้านอุตสาหกรรมเกษตร อุตสาหกรรมเบา การท่องเที่ยว และการค้า เป็นต้น จากการเยือนครั้งนั้นคณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2543 เห็นชอบให้ดำเนินโครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจไทย-กัมพูชา โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ว่าจ้างสถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นผู้ดำเนินการศึกษาระยะเวลาประมาณ 16 เดือน (ตุลาคม 2543-กุมภาพันธ์ 2545) ซึ่งคณะที่ปรึกษาฝ่ายไทยจะร่วมกับคณะผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆ จากกัมพูชาดำเนินการศึกษา

ในรูปรายงานการศึกษาและนำเสนอต่อคณะกรรมการกำกับการศึกษาของแต่ละฝ่ายก่อน ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ ของแต่ละประเทศ และจะมีคณะกรรมการกำกับการศึกษาร่วม ไทย-กัมพูชา พิจารณาให้เป็นที่ยอมรับร่วมกันโดยดำเนินการในรูปการเป็นประชุม ระดับนโยบายร่วม (Joint Policy Conference) ซึ่งมีเป็นจำนวน 3 ครั้ง คือ ครั้งแรกวันที่ 18 เมษายน 2544 ครั้งที่สอง 27 กันยายน 2544 และครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2544 ณ กรุงเทพมหานคร ประเทศกัมพูชา นอกจากนี้ธนาคารพัฒนาแห่งเอเชียในฐานะแหล่งเงินทุนได้ส่งเจ้าหน้าที่อาวุโส เข้าร่วมเสนอแนะการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในการประชุมร่วมทั้ง 3 ครั้งดังกล่าวด้วยสำหรับในส่วนของประเทศไทยได้ดำเนินการเพื่อให้การศึกษาสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่จริง และให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ ฉบับใหม่ พ.ศ. 2540 ซึ่งเน้นให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมมากขึ้นในกระบวนการจัดทำแผนจึงได้มีการจัดการประชุมผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อโครงการขึ้นเป็นจำนวน 2 ครั้งในช่วงของรายงานแนวคิดหลัก (Conceptual Report) คือ ระหว่างวันที่ 21-23 กุมภาพันธ์ 2544 ณ จังหวัดสุรินทร์ สำหรับจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง และ ณ อ.รัฐประเท จังหวัดสระแก้ว สำหรับจังหวัดในภาคตะวันออก และได้จัดอีก

1 ครั้ง ณ กรุงเทพมหานคร ในช่วงของร่างรายงานการศึกษาขั้นสุดท้าย (Draft Final Report) ซึ่งทุกความคิดเห็นและข้อเสนอแนะได้รับมาพิจารณา และแก้ไขปรับปรุงแผนความร่วมมือ ดังกล่าวให้ได้มีความสมบูรณ์มากที่สุด

มหาวิทยาลัยสุโขทัยวิทยา
Suโขทัย University

แผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจไทย-กัมพูชา : สาระสำคัญ

5. ในการศึกษาเพื่อจัดทำแผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจไทย-กัมพูชา มีการกำหนดพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาครอบคลุม 7 จังหวัดชายแดนของประเทศไทยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออก ได้แก่ อุบลราชธานี ศรีสะเกษ สุรินทร์ บุรีรัมย์ สระแก้ว จันทบุรี และตราด และประเทศกัมพูชาจะครอบคลุมพื้นที่ 9 จังหวัดชายแดน ได้แก่ เขาพระวิหาร เสียมราฐ ออดาร์เมียนเจย บันเตียเมียนเจย พระตะบอง โพลิน โปธิสตี เกาะกง และสีหนุวิลล์ ซึ่งมีประชากรประมาณ 10 ล้านคนเศษในพื้นที่ 133,000 ตารางกิโลเมตร แนวความคิดหลักของการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างไทย-กัมพูชา คือ การเป็นหุ้นส่วนระหว่างกัน

(Partnership and Mutual Benefit) ตามหลักการช่วยเหลือเกื้อกูลกันซึ่งกันและกัน (Complementarily) ตลอดจนการใช้ประโยชน์จากความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) ของทั้งสองประเทศให้เกิดประโยชน์สูงสุด คือการพัฒนาความร่วมมือรายสาขา (Sectoral Development) และการพัฒนาเชิงพื้นที่ (Spatial Development Framework) พร้อมทั้งการปรับปรุงกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆระหว่างกันให้สามารถสนับสนุนและส่งเสริมภาคเอกชนประกอบกิจกรรม ทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน การผลิต และการท่องเที่ยวร่วมได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นระบบเป็นรูปธรรมโดยเร็วอย่างแท้จริง โดยสาระสำคัญของแผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจไทย-กัมพูชา มีดังนี้

การท่องเที่ยว:ท่องเที่ยวครั้งเดียวได้สองประเทศ (Two Kingdom One Destination)

6. สาขาท่องเที่ยวเป็นสาขาที่จะมีบทบาทสำคัญในแผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างไทยและกัมพูชา เนื่องจากเป็นสาขาที่สามารถสร้างรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ เพิ่มการจ้างงานและการกระจายรายได้ให้กับประเทศทั้งสองซึ่งจะช่วยเร่งการฟื้นตัวจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจในปัจจุบันได้อย่างเป็นรูปธรรม โดยเร็วในระยะสั้น

การเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวระหว่างไทยและกัมพูชากลายได้ความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบของประเทศไทยที่มีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ในด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวความพร้อม โครงสร้างพื้นฐานที่สามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ทั้งทางรถและ

ทางเรือได้อย่างสะดวก ประกอบกับปัจจุบันประเทศไทยมีสนามบินนานาชาติที่ทันสมัย ช่วยกระจายนักท่องเที่ยวเข้าสู่กัมพูชาและกัมพูชามีแหล่งท่องเที่ยวโดยเฉพาะด้านศิลปวัฒนธรรมที่เป็นที่รู้จักในระดับโลก เช่น นครวัด นครธม โตนเลสาบและแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ตามระบบนิเวศน์ชายฝั่งทะเล ซึ่งเป็นการเพิ่มโอกาสในการพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่างกันโดยเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวหลักที่นำเสนอใจใน 2 ประเทศเข้าด้วยกัน ด้วยการปรับปรุงแก้ไขส่วนที่เป็นข้อจำกัดให้อำนวยความสะดวกนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางท่องเที่ยวทั้งประเทศไทยและกัมพูชาได้ในคราวเดียวตามสโลแกนที่ว่า “ท่องเที่ยวครั้งเดียวได้ทั้งสองประเทศ” (Two Kingdom

One Destination) เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ในการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวจากการ พัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงตาม สโลแกน ดังกล่าวเข้าสู่พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเป้าหมาย ด้วย 6 กลยุทธ์ คือ

- การส่งเสริมการท่องเที่ยวและเพิ่มจำนวน นักท่องเที่ยวร่วมกันโดยส่งเสริมการตลาด ตามสโลแกนท่องเที่ยวครั้งเดียวได้ทั้งสองประ เเทศโดยวิธีที่สามารถทำได้คือ การพัฒนา โครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะถนนและทาง รถไฟให้สามารถเชื่อมโยงรวมแหล่งท่องเที่ยว ที่มีศักยภาพเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ บุรีรัมย์-สุรินทร์ สระแก้ว โตนเลสาป จันทบุรีและตราด- เกาะกง

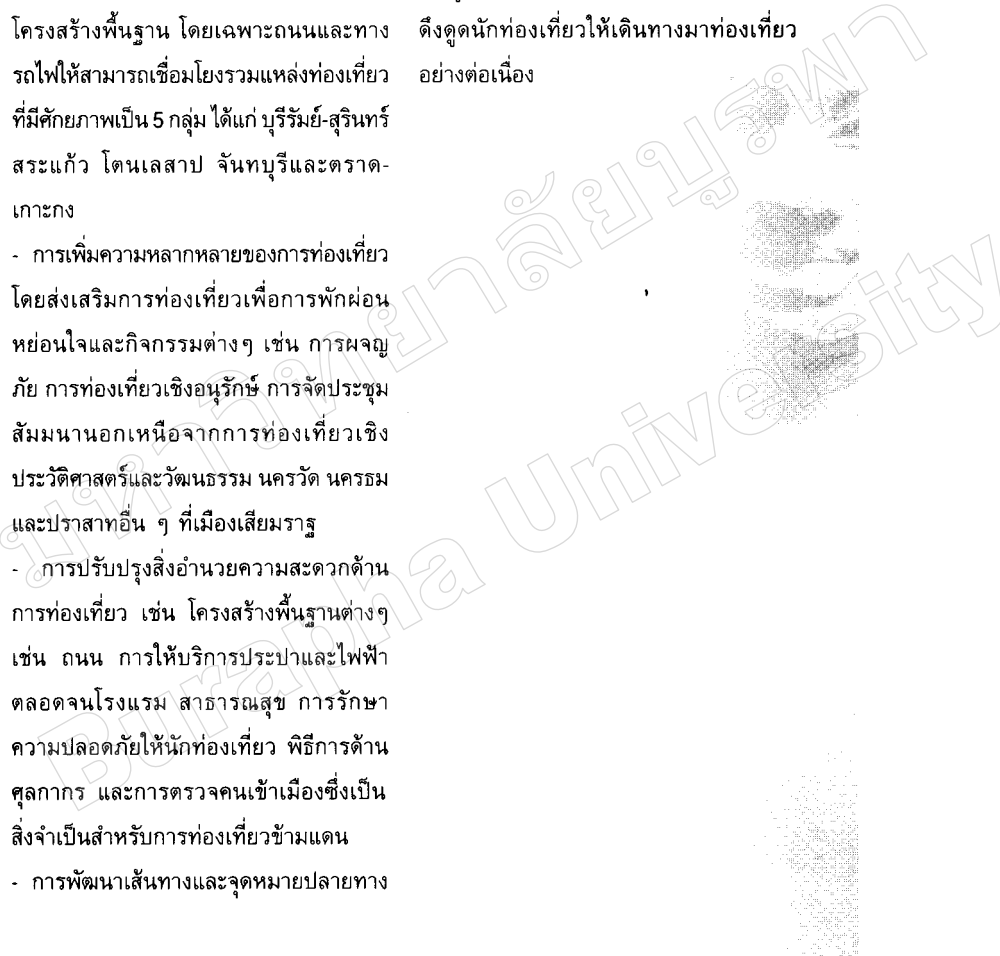
- การเพิ่มความหลากหลายของการท่องเที่ยว โดยส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อน หย่อนใจและกิจกรรมต่างๆ เช่น การผจญ ภัย การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การจัดประชุม สัมมนานอกเหนือจากการท่องเที่ยวเชิง ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม นครวัด นครธม และปราสาทอื่น ๆ ที่เมืองเสียมราฐ

- การปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกด้าน การท่องเที่ยว เช่น โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ เช่น ถนน การให้บริการประปาและไฟฟ้า ตลอดจนโรงแรม สาธารณสุข การรักษา ความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว พิธีการด้าน ศุลกากร และการตรวจคนเข้าเมืองซึ่งเป็น สิ่งจำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวข้ามแดน

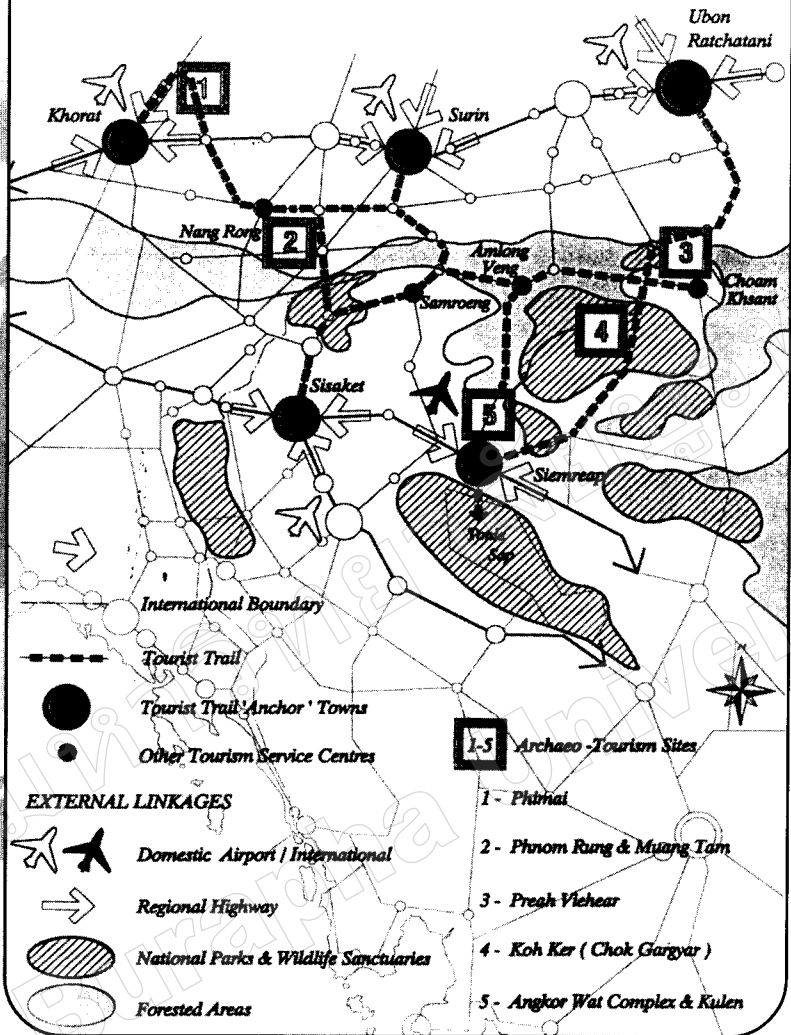
- การพัฒนาเส้นทางและจุดหมายปลายทาง

การท่องเที่ยวใหม่ ๆ ทั้งทางถนน น้ำ และ อากาศให้เชื่อมโยงสถานที่ท่องเที่ยวที่มีอยู่ อย่างเป็นระบบและยั่งยืน

- การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว โดยส่งเสริมให้เกิดการประสาน แผนงานและ โครงการจัดหาทักษะวิชาชีพด้านการบริการ การท่องเที่ยว โดยเฉพาะการสร้าง ความ เข้าใจและจิตสำนึกในการต้อนรับของ กัมพูชาให้สามารถเกิดความประทับใจและ ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาท่องเที่ยว อย่างต่อเนื่อง

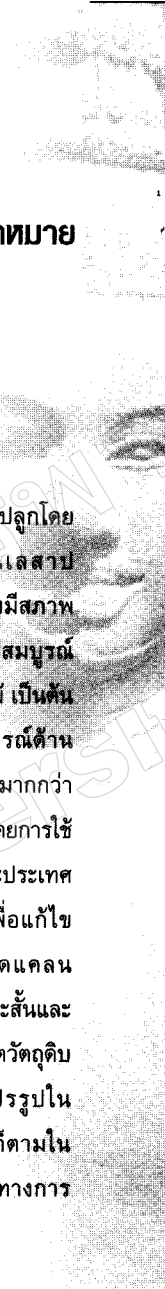
CROSS-BORDER ARCHAEO-TOURISM TRAIL

การเกษตร : พัฒนาระบบตลาดและพืชเศรษฐกิจเป้าหมาย

7. ภาคการเกษตรนับว่าเป็นสาขาความร่วมมือหลักอีกสาขาหนึ่ง ที่จำเป็นต้องเร่งดำเนินการเพื่อเป็นประโยชน์ต่อไทยและกัมพูชาในระยะยาว เนื่องจากทั้งสองประเทศต่างเป็นประเทศเกษตรกรรม และมุ่งเน้นอุตสาหกรรมแปรรูปทางการเกษตรเพื่อการส่งออก ตลอดจนสินค้าทางการเกษตรที่มีศักยภาพของไทยและกัมพูชาต่างเป็นพืชประเภทเดียวกัน เช่น ข้าว ยางพาราและพืชไร่ต่างๆ รวมทั้งสินค้าประเภทประมงและผลิตภัณฑ์ไม้ เป็นต้น การพัฒนาความร่วมมือทางด้านเกษตรระหว่างไทย-กัมพูชา จึงมีโอกาสูง เมื่อพิจารณาโดยเปรียบเทียบจากปัจจัยต่างๆ ระหว่างสองประเทศ กล่าวคือ กัมพูชามีศักยภาพค่อนข้างมากในด้านพื้นที่

ขนาดใหญ่ที่เหมาะสมต่อการเพาะปลูกโดยเฉพาะบริเวณรอบๆ พื้นที่โคกเลสาบ และที่ราบพระตะบอง ประกอบกับมีสภาพทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ ที่อุดมสมบูรณ์ เช่น ทรัพยากรน้ำ ประมง และป่าไม้ เป็นต้น ในขณะที่ประเทศไทยมีประสบการณ์ด้านความรู้ ทางวิชาการและเทคโนโลยีมากกว่า ทำให้สามารถพัฒนาความร่วมมือ โดยการใช้ศักยภาพของความรู้ได้เปรียบที่แต่ละประเทศมีให้เกิดประโยชน์สูงสุดร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนและการขาดแคลนอาหารแก่ประชาชน กัมพูชาในระยะสั้นและเป็นการเสริมสร้างการพัฒนาผลผลิตวัตถุดิบทางการเกษตรเพื่อส่งเข้ามาแปรรูปในประเทศไทยในระยะยาวอย่างไรก็ตามในระยะสั้นและระยะกลางอาจมีแนวทางการ

พัฒนาความร่วมมือ 2 ด้าน คือ

1. การพัฒนาระบบตลาดเพื่อรองรับผลผลิตการเกษตร
  2. ส่งเสริมการเพาะปลูกในกัมพูชาร่วมกันโดยพิจารณาคัดเลือกพืชและชนิดพันธุ์ที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่และกระบวนการผลิตที่ตลาดประเทศไทยต้องการ
- ซึ่งจากศักยภาพของประเทศไทยสามารถให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการและปัจจัยการผลิตพร้อมทั้งร่วมมือกับภาคเอกชนในรูปแบบ Contact Farming อย่างไรก็ตามในขณะที่กัมพูชายังขาดความสามารถในการผลิตและการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ในการพัฒนาสาขาการเกษตรรวมทั้งขาด การพัฒนาโครงข่ายด้านคมนาคมเพื่อให้สามารถขนส่งผลผลิตทางการเกษตรเข้าสู่ตลาดและโรงงานแปรรูปได้อย่างสะดวกนั้น กลยุทธ์การพัฒนาความร่วมมือทางการเกษตรระหว่างไทยและกัมพูชา ควรมุ่งเน้น ดังนี้
- การรวมฐานการผลิตทางการเกษตร (Integration of Production Base) เป็นก้าวแรกเพื่อขยายและปรับปรุงฐานการผลิตในกัมพูชาให้มีศักยภาพ มากขึ้น โดยนำแนวคิด Contact Farming มาใช้ในการปลูก พืชเศรษฐกิจเป้าหมายที่ตลาดต้องการและสามารถส่งเสริมการเพาะปลูกร่วมกันได้ เช่น ถั่วเหลือง ละหุ่ง งา ข้าวโพด กาแฟ และเม็ดมะม่วงหิมพานต์ ผลไม้เมืองร้อน การทำประมงชายฝั่ง และ

ประมงทะเล

- การพัฒนาการตลาดร่วมกัน (Joint Marketing) คือการจัดระบบวัตถุดิบหรือสินค้าที่นำเข้ามาเพื่อแปรรูปในไทย และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านเครือข่ายทางการตลาด (Marketing Network) จากไทย
- การส่งเสริมอุตสาหกรรมการแปรรูปเกษตร (Agro-Processing Industry) ในระยะปานกลางหลังจากการผลิตของกัมพูชามีคุณภาพและปริมาณที่เชื่อถือได้โดยเฉพาะอุตสาหกรรมยางพารา ชิ้นส่วนไม้ อุตสาหกรรม กระดาษและเยื่อไม้ น้ำมันพืช ผลิตภัณฑ์จากข้าว ผลิตภัณฑ์จากทะเล และอุตสาหกรรมแปรรูปประมงน้ำจืด
- การพัฒนาการลงทุนร่วม (Agro-Based Joint Venture) ในด้านเกษตร ได้แก่ การทำประมงทะเล โรงงานเยื่อไม้ และกระดาษ
- การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยเฉพาะ การวิจัยและพัฒนาเกี่ยวกับคุณภาพผลิตภัณฑ์รูปแบบเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับสภาพทรัพยากรธรรมชาติ พฤติกรรมทางสังคม และวัฒนธรรมของเกษตรกร

อุตสาหกรรม : เขตเศรษฐกิจการผลิตร่วม (Co-Production Area)

8. ประเทศไทยมีภาคอุตสาหกรรมของไทย เป็นภาคการผลิตที่มีบทบาทมากขึ้นกว่าภาคการเกษตรอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับซึ่งประเภทอุตสาหกรรมหลักที่ช่วยเพิ่มรายได้และการจ้างงานได้เป็นอย่างดี คือ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี เครื่องจักร เครื่องไฟฟ้า เครื่องนุ่งห่มและสิ่งทอ ในขณะที่กัมพูชามีภาคอุตสาหกรรมมีขนาดค่อนข้างเล็ก แต่มีอัตราการเจริญเติบโตค่อนข้างสูงโดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอประกอบกับนโยบายรัฐบาลกัมพูชามีนโยบายมุ่งเน้นการเพิ่มอุตสาหกรรมที่เน้นการใช้แรงงานและอุตสาหกรรมที่พึ่งพิงธรรมชาติ

แนวคิดการพัฒนาความร่วมมือสาขาอุตสาหกรรมระหว่าง ไทยและกัมพูชาใน

สาขาอุตสาหกรรมเป็นการร่วมใช้ประโยชน์จากสภาพทรัพยากรธรรมชาติที่ค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ และสิทธิประโยชน์ในเรื่องของ GSP ค่าแรงงานต่ำ วัตถุประสงค์ราคาถูกของประเทศกัมพูชา ให้สอดคล้องกับสภาพประสบการณ์ และความสามารถในด้านวิชาการและเทคโนโลยีของประเทศไทย ตลอดจนการใช้ระบบโครงสร้างพื้นฐานที่ค่อนข้างพร้อมของไทยเช่น สนามบินตอนเมือง ท่าเรือที่แหลมฉบัง สัตหีบ มาบตาพุด เพื่อการส่งออก โดยเฉพาะบริเวณพื้นที่ชายแดนจะเป็นเขตการส่งเสริมการลงทุนเพื่อการผลิตร่วมระหว่างกัน โดยกำหนดพื้นที่การผลิตร่วมเป้าหมาย (Co-Production Area) ที่จะจัดตั้งเป็นเขตนิตมอุตสาหกรรมคือ 1. เกาะกง 2. อรัญ-

ประเทศ - ปอยเปต และ 3 บ้านพักกาด
 - ไฟลีน ตามลำดับสภาพ ระบบโครงสร้าง
 พื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ
 สิทธิประโยชน์ บุคลากรที่มีความรู้ความ
 สามารถและการจัดหาที่ดิน รวมทั้งแนว
 ทางการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุน
 อุตสาหกรรมในกัมพูชายังอยู่ในสภาพไม่ดี
 และมีค่อนข้างน้อย เช่น เครือข่ายการสื่อ
 สารโทรคมนาคมขนส่งและพลังงานที่จำเป็น
 ต้องเร่งดำเนินการพัฒนาและแก้ไขปรับปรุง
 กฎระเบียบและสิทธิประโยชน์ที่เอื้อต่อการ
 ลงทุนร่วมกัน โดยประเทศไทยอยู่ในฐานะที่จะ
 ให้ความช่วยเหลือทางวิชาการโดยเฉพาะ
 การพัฒนา เทคโนโลยีและแรงงาน นอกจากนี้
 นั้นรัฐบาลทั้งสองประเทศสามารถร่วมกัน
 ส่งเสริมด้านการตลาดในการสร้างความมั่นใจ
 และเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารแก่นักลงทุนใน
 รูปการจัด Road Show เพื่อดึงดูดให้นัก
 ลงทุนไทยและนักลงทุนประเทศที่สามที่
 ลงทุนในประเทศไทยอยู่แล้วเข้าลงทุนในเขต
 เศรษฐกิจการผลิตร่วมดังกล่าวเพื่อให้บรรลุ
 เป้าหมายการพัฒนาความร่วมมือทางด้าน
 อุตสาหกรรมจำเป็นต้องดำเนิน 4 กลยุทธ์
 การพัฒนา คือ

- พัฒนาพื้นที่เขตเศรษฐกิจการผลิตร่วม
 คือ เกาะกง อรัญประเทศ-ปอยเปต และบ้าน
 แหลม-คำเรียง เพื่อให้สามารถรองรับ
 การย้ายฐานการผลิตของไทยเข้าไปกัมพูชา
 และสนับสนุนการผลิตเพื่อทดแทนการนำ

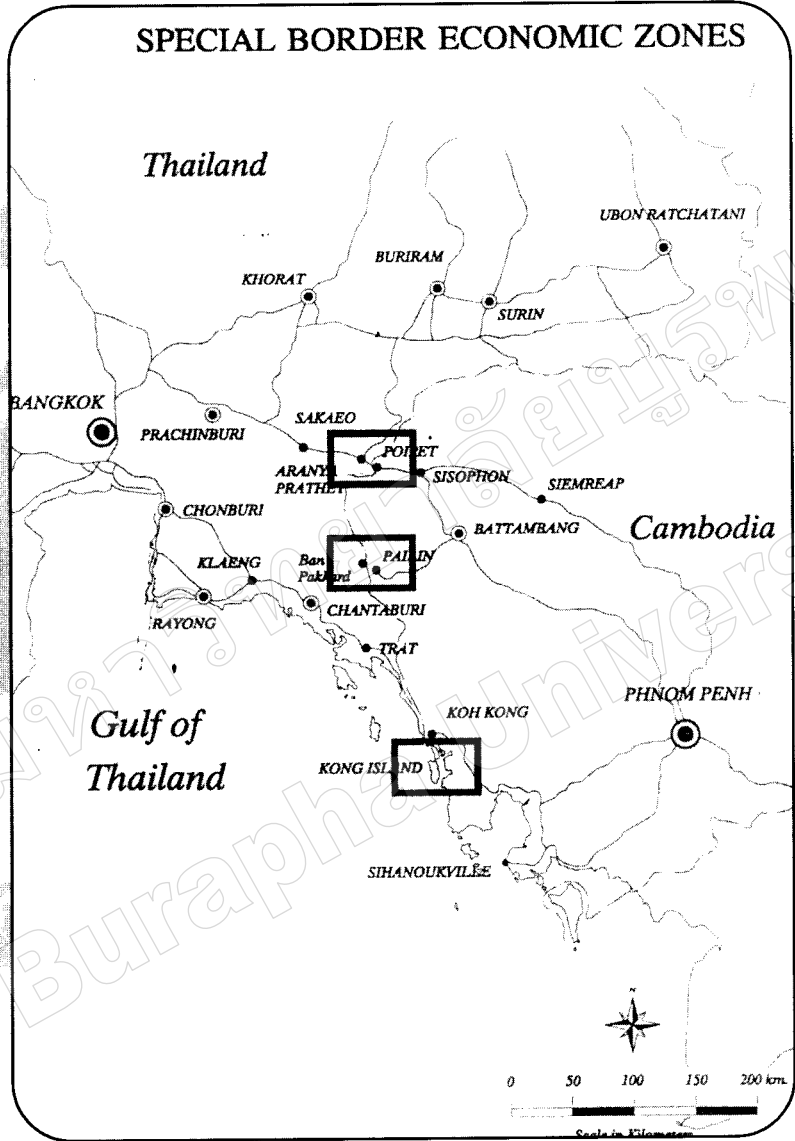
เข้าของกัมพูชา

- การพัฒนาระบบการรวมและเชื่อมโยง
 ระหว่างกลุ่มอุตสาหกรรมในพื้นที่เขต
 เศรษฐกิจการผลิตร่วมตามแนวชายแดนกับ
 เขตอุตสาหกรรมตอนกลางของประเทศไทย
 และกัมพูชาได้แก่ กบินทร์บุรี-สระแก้ว อรัญ
 ประเทศ- ปอยเปต-บันเตียเมียนเจย พระ
 ตะบอง โปธิสตี

- การปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวก
 สนับสนุนการพัฒนาเขตเศรษฐกิจการ
 ผลิตร่วม โดยเฉพาะเครือข่ายการสื่อสาร
 โทรคมนาคม การคมนาคมขนส่ง และระบบ
 โครงสร้างพื้นฐานอำนวยความสะดวกอื่นๆ
 เช่น ไฟฟ้า ประปา เพื่อให้สามารถรองรับ
 การเติบโตของการประกอบการได้อย่างมี
 ประสิทธิภาพ

- พัฒนารอบกฎหมายสำหรับการอุตสาหกรรม
 โดยเฉพาะปรับปรุงการให้สิทธิพิเศษ
 ต่างๆ แก่นักลงทุน ให้สามารถก่อตั้ง และ
 ดำเนินงานนิคมอุตสาหกรรมเขตเศรษฐกิจ
 พิเศษชายแดน และเขตพื้นที่เศรษฐกิจ
 การผลิตร่วม เป็นฐานการผลิตสำหรับการ
 บริโภคภายในประเทศและการส่งออกต่าง
 ประเทศ

การค้าการลงทุน : เพิ่มปริมาณการค้าและการลงทุนระหว่างกัน

9. การค้าและการลงทุนเป็นอีกสาขาความร่วมมือหนึ่งที่สำคัญ และมีบทบาทในการดำเนินการระหว่างไทยและกัมพูชาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะการค้าระหว่างสองประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตามลำดับ และไทยได้เปรียบดุลการค้ากัมพูชาจากการค้าชายแดนที่กัมพูชา และไทยมีแนวชายแดนร่วมกันประมาณ 725 กิโลเมตร และมีจุดผ่านแดนทั้งหมด 13 จุด เป็นด่านถาวร 2 จุด คือ ด่านอรัญประเทศ-ปอยเปต และด่านอำเภอคลองใหญ่ จ.ตราด-เกาะกง และด่านชั่วคราว 11 จุด โดยด่านอรัญประเทศเป็นด่านที่มีมูลค่าการค้ามากที่สุด

ประเทศไทยมีศักยภาพในด้านระบบโครงสร้างพื้นฐาน บุคคลากร และประสิทธิภาพ

ทางด้านการค้าระหว่างประเทศ ในขณะที่เดียวกันกัมพูชามีพื้นที่ที่ยังไม่ได้ใช้ประโยชน์จำนวนมาก ทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ แรงงานราคาต่ำจำนวนมาก ทำให้มีโอกาสในการพัฒนาความร่วมมือระหว่างกันให้ภาวะการค้า การลงทุนสามารถเติบโตอย่างต่อเนื่อง โดยกำหนดกลยุทธ์การพัฒนาหลัก คือ การรวมฐานการผลิตเพื่อตอบสนอง ความต้องการด้านการตลาด ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการการลงทุนในด้านปัจจัยสนับสนุนการค้า เช่น โครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านอุตสาหกรรมและเมือง และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะด้านการเกษตรอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยวรวมทั้งการส่งเสริมการค้าขายแบบแลกเปลี่ยน (Barter Trade)

การค้าขายแบบตัดบัญชี (Account Trade) และ Triangular Trade โดยเฉพาะการนำระบบการค้าขายแบบตัดบัญชีมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ประกอบการ

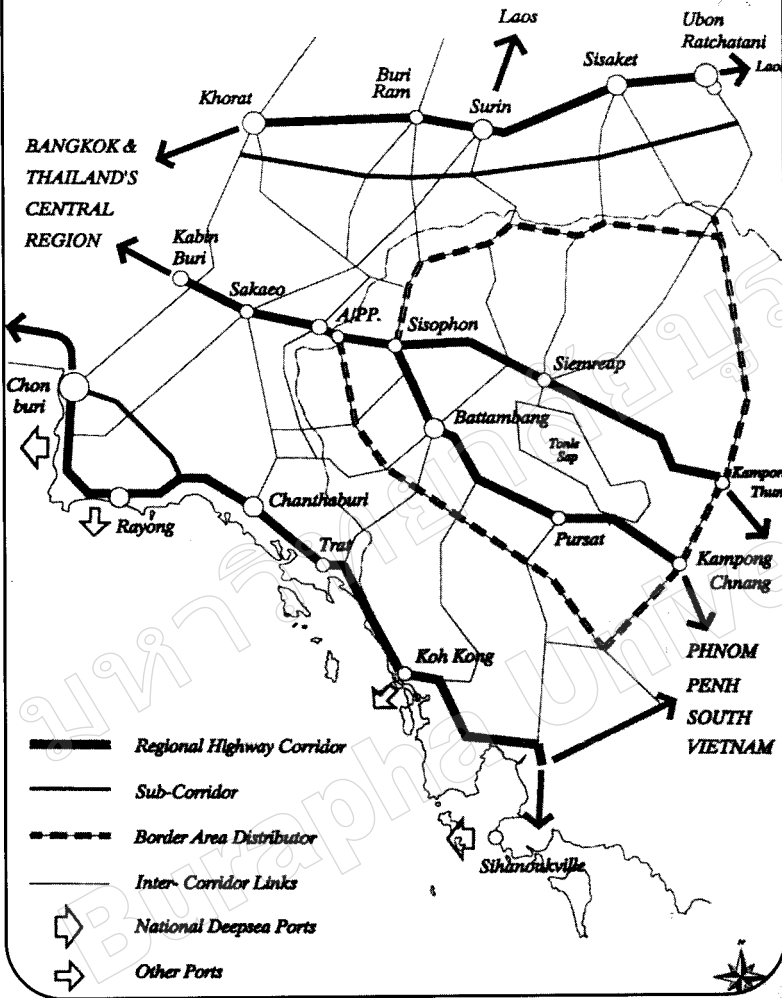
ทั้งฝ่ายไทยและกัมพูชา การเพิ่มการแข่งขันและการอำนวยความสะดวกการผ่านแดนสินค้าด้วยการจัดตั้งคณะผู้แทนทางการค้าและการลงทุนสำหรับการเจรจาและกำหนดทิศทางการดำเนินงานร่วมกัน

การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน : การพัฒนาเชิงพื้นที่ (Spatial Development)

10 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเชื่อมโยงระหว่างไทยและกัมพูชานับเป็นสิ่งจำเป็นค่อนข้างมาก โดยเฉพาะการเชื่อมโยงระบบโครงข่ายคมนาคมระหว่างเมืองศูนย์กลางหลักและระหว่างพื้นที่พัฒนาเป้าหมายตามแนวชายแดน ให้สามารถกระจายความเจริญเข้าถึงพื้นที่ห่างไกลควบคู่กับการอนุรักษ์พื้นที่ทรัพยากรธรรมชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นระบบด้วยการกำหนดกลยุทธ์การพัฒนา คือ การพัฒนาเส้นทางคมนาคมทางบกเน้นการเชื่อมโยงระบบโครงข่ายถนนภายในแนวพื้นที่พัฒนาหลัก (Corridor Consolidation) โดยก่อสร้างเส้นทางเชื่อมโยงภายในแนว พื้นที่เชื่อมโยงหลัก 3 เส้นทางให้ครบสมบูรณ์ในปี 2544 คือ แนวพื้นที่

พัฒนาตอนเหนือ (North Corridor) นครราชสีมา-บุรีรัมย์-สุรินทร์-ศรีสะเกษ-อุบลราชธานี, แนวพื้นที่พัฒนาตอนกลางเชื่อมโยง กรุงเทพฯ-อรัญประเทศ-ปอยเปต-ศรีโสภณ-เสียมราฐ/พระตะบอง-โพธิ์สัติพนมเปญ (Central Corridor) และแนวพื้นที่พัฒนาชายฝั่งทะเล จันทบุรี-ตราด-เกาะกง-สีหนุวิลล์ (Coastal Corridor) ให้เป็นเส้นทางที่สมบูรณ์และในระยะต่อไป ดำเนินการเชื่อมโยงระหว่าง แนวพื้นที่พัฒนา (An Inter-Corridor Linkage Upgrading) ทั้ง 13 เส้นทาง ให้เป็น ถนนลาดยาง 2 ช่องจราจรเชื่อมโยง ระหว่างแนวพื้นที่พัฒนาทั้งสาม ซึ่งเส้นทางที่สำคัญ คือ เส้นทางจันทบุรี-พระตะบอง-สุรินทร์-มุกดาหาร (Indochina Gateway Route) ให้แล้วเสร็จปี 2559 และก่อสร้าง

COMPONENTS OF THE LONG-TERM HIGHWAY DEVELOPMENT STRATEGY

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
บริการใช้ภายในหอสมุด

ถนนวงแหวนเชื่อมโยงตามแนวชายแดน (A Border Area Distributor Road Development) ก่อสร้างถนนขนานตามแนวพรมแดนในเขตกัมพูชา ให้กระจายทั่วพื้นที่ตอนในหลังปี 2559

การพัฒนาเส้นทางรถไฟเน้นการปรับปรุงเส้นทางรถไฟสายกรุงเทพฯ-พนมเปญ และสายแหลมฉบัง-ท่าเรือน้ำลึกสีหนุวิลล์ เชื่อมโยงเขตเศรษฐกิจพิเศษ (SEZ) เป็นอีกสายหนึ่งที่สำคัญ ต้องการใช้ขนส่งสินค้าจากเขต SEZ ที่จะเกิดที่เกาะกงในอนาคต ปัจจุบันท่าเรือที่มาบตาพุด ESB และสีหนุวิลล์ที่จะเกิดบริเวณชายแดนในอนาคต และในระยะยาวอาจเชื่อมโยงเส้นทางรถไฟสายศรีโสภณ-เสียมราฐ สายสระแก้ว-แหลมฉบัง และสายเลียบชายฝั่งทะเลชายแดนไทย-กัมพูชา การพัฒนาท่าเรือ (Seaport) เน้นการใช้ท่าเรือที่มาบตาพุดและแหลมฉบังของไทยในระยะสั้น และการปรับปรุงท่าเรือสีหนุวิลล์ และกฎระเบียบต่างๆ ให้เอื้ออำนวยต่อการดำเนิน กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่จะเกิดในระยะยาว

การพัฒนาการคมนาคมทางอากาศโดยให้ความสำคัญกับการใช้สนามบินดอนเมือง และสนามบินที่พนมเปญ และการปรับปรุงขยายสนามบินเสียมราฐให้มีศักยภาพมากขึ้นพร้อมทั้งเตรียมพัฒนาสนามบิน คือ วัฒนานคร และเกาะกงให้รองรับกับการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Eco-

nomie Zone) ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตระยะยาว การพัฒนาด้านพลังงาน (Power) เน้นการซื้อขายพลังงานไฟฟ้าตามแนวชายแดนให้เมืองหลักของกัมพูชาและการสนับสนุนให้กัมพูชา พึ่งพาตนเองได้ในระยะยาว โดยการนำไฟฟ้าเข้าจากเวียดนามได้ผ่านสายส่งในกัมพูชาซึ่งคาดว่าจะใช้ได้ทีโพธิ์สตี ในปี 2554 และเชื่อมโยงเข้ากับพระตะบองในปี 2559

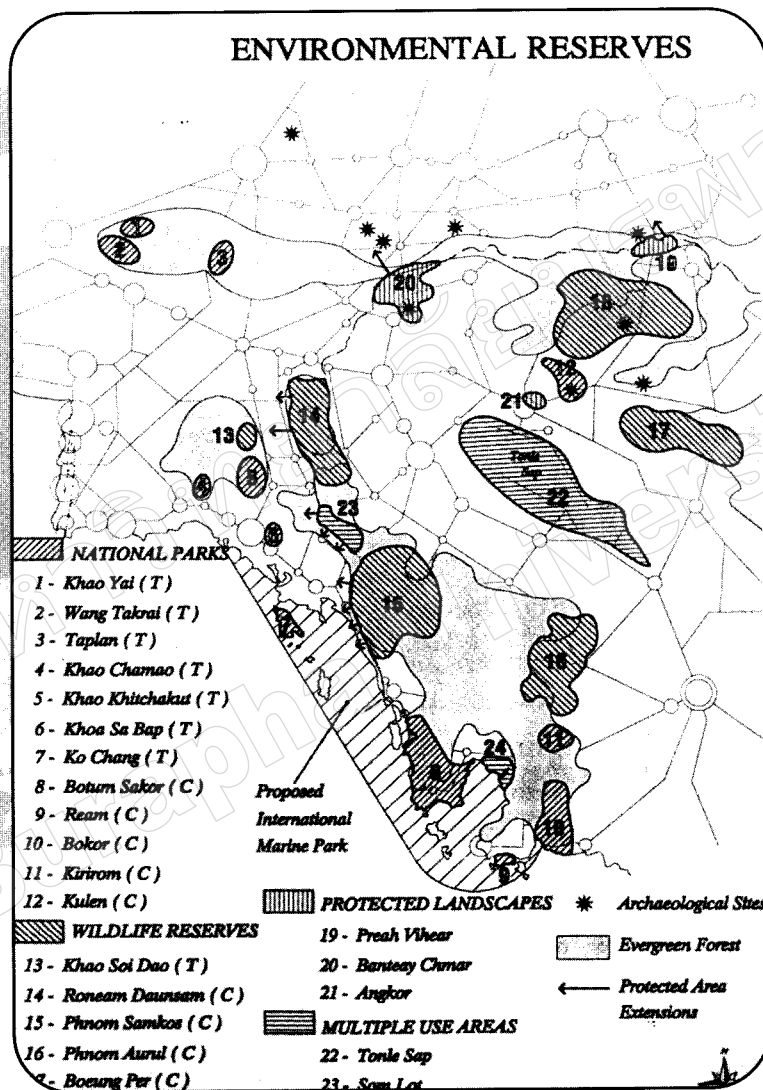
มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

ทรัพยากรธรรมชาติ : มุ่งสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development)

11. ความร่วมมือด้านทรัพยากรธรรมชาติระหว่างไทยและกัมพูชาที่จะมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมและโครงการทางด้านการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยว การเกษตร และอุตสาหกรรมในพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพยั่งยืนในระยะยาว โดยไม่ส่งผลกระทบต่อและก่อให้เกิดปัญหามลพิษต่างๆ ตามมา จำเป็นต้องเน้นถึงกลไกการพัฒนาแนวนโยบายหลักจากแผนพัฒนาสิ่งแวดล้อมระดับชาติไปสู่การปฏิบัติควบคู่ไปกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงการจัดการบริหารทรัพยากรธรรมชาติโดยใช้ Soft Science จากทั้งระดับแผนหน่วยปฏิบัติการและประชาชนด้วยการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนทบทวนการเก็บค่าธรรมเนียม

หรือภาษีกรณีที่มีกิจกรรมที่มีความเสี่ยงต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การทำเหมืองแร่ การท่องเที่ยว การล่าสัตว์ การทำไม้เป็นต้น และอาจดำเนินกิจกรรมหลักเพื่อช่วยเสริมการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะการจัดตั้งหน่วยงานต่างๆ ดูแลด้าน Hard ware เช่น GIS การสำรวจเครื่องมือต่างๆ รวมทั้งกำหนดบทบาทและขอบเขตความรับผิดชอบในการวางแผนและจัดการป่าและพื้นที่ชายฝั่ง สนับสนุนให้ชุมชนดูแลจัดการการใช้ทรัพยากรในพื้นที่พัฒนากรอบกฎหมาย ที่บังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สนับสนุนการหาแหล่งเงินทุน และโอกาสใหม่ในการจ้างงาน การจัดการฐานข้อมูลและจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาในพื้นที่ที่อ่อนไหว เช่น พื้นที่ลาด และเกาะแก่ง อุทยานแห่งชาติ

ชาติศิริมย์ สัตว์ป่าในพื้นที่ Phnom Aural,
Peam Krasaop และ Phnom Samkos ใน
จังหวัดเกาะกง

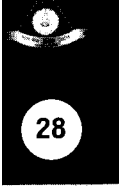

บทสรุป

: การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาของสองประเทศและอนุภูมิภาค

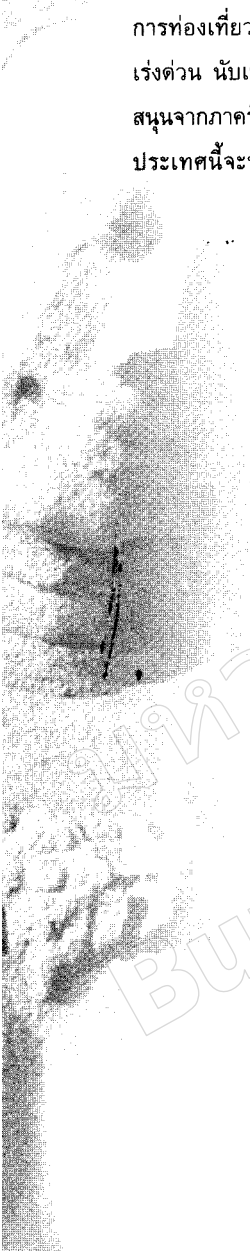
12 แผนความร่วมมือเศรษฐกิจระหว่างไทยและกัมพูชานั้นเป็นแผนความร่วมมือฉบับแรกที่ประเทศไทยได้จัดทำร่วมกับประเทศเพื่อนบ้านสำหรับใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการพัฒนาาระบบโครงสร้างพื้นฐานหลักต่าง ๆ ให้สามารถสนับสนุนภาคเอกชน ดำเนินกิจกรรมการค้า การลงทุน การผลิตและการท่องเที่ยวร่วมกันได้อย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ อันจะก่อให้เกิดผลประโยชน์ทั้งด้านการแก้ไขปัญหาความยากจน การจ้างงาน การสร้างรายได้ให้กับประชาชนของประเทศทั้งสองโดยรวมได้อย่างเป็นรูปธรรมในอนาคต ตลอดจนเป็นการเสริมสร้างศักยภาพของสองประเทศ สำหรับดึงดูดการลงทุนทั้งภายใน

และภายนอกภูมิภาคได้อย่างเด่นชัดทั้งในแง่ของการแก้ไขปัญหาอุปสรรคและข้อจำกัดที่มีอยู่ในแต่ละประเทศ และพัฒนาสาขาความร่วมมือทางเศรษฐกิจควบคู่กับการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อให้สามารถดำเนินไปได้อย่างมีคุณภาพและยั่งยืนในระยะยาว นอกจากนี้ยังเป็นกลไกสำคัญที่จะเสริมสร้างการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศให้มีความเข้มแข็งและบรรลุเป้าหมายตามกรอบกลยุทธ์การพัฒนาในลักษณะพื้นที่เศรษฐกิจ (Economic Corridor) ได้อย่างเป็นรูปธรรมโดยเร็ว อย่างไรก็ตามจากผลการเยือนของนายกรัฐมนตรีทั้งสองประเทศที่ได้รับรองแผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจไทย-กัมพูชาฉบับนี้ และคณะกรรมการกำกับการศึกษาร่วมไทย-กัมพูชา

ได้มีมติในการดำเนินแผนงาน/โครงการ โดยเฉพาะด้านการเกษตร อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยวที่มีลำดับความสำคัญในระยะเร่งด่วน นับเป็นเครื่องยืนยันได้ว่าการสนับสนุนจากภาครัฐ ในระดับนโยบายจากทั้งสองประเทศนี้จะทำให้การแปรแผนความร่วมมือ

มีข้อไปสู่การปฏิบัติ โดยเฉพาะการดำเนินโครงการความร่วมมือตามแผนความร่วมมือดังกล่าวสามารถสร้างความมั่นใจให้กับภาคเอกชนและภาคประชาชนที่จะดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจร่วมกันและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อประเทศทั้งสองและต่อภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงโดยรวมต่อไปในอนาคต

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University